

BENDE TAMÁS

Egy kis gyűlölet

Háború lesz, ettől félek,
vagyis már háború van,
nincs olyan földrész,
nincs olyan város,
ahol ne gyötörnénk,
ne ölnénk egymást.

Van ebben valami megindító,
ahogy egyre jobban,
egyre biztosabban gyűlölünk.

Óriásplakátok, tévéreklámok,
újsághirdetések tanítják,
hogyan gyűlöljük egymást,
hogyan gyűlöljük mindazt,
amit nem ismerünk,
meg azt is, amit igen.

Minden napra egy kis gyűlölet.

Mint hogy reggel felkelsz,
megmosod az arcod, megkávézol.
Épp így elképzелhetetlen
a napod gyűlölet nélkül,
mondhatni függsz tőle,
vágysz rá, élvezed.

És gyűlik, rakódik a salakanyag,
az érfalakra lerakódik,
beszűkülnek a járatok,
akár több évtized is eltelik,
de egyszer vége lesz,
és elválnak a rög és útra kel.

Van, amelyik épp, hogy átcsúszik,
alig érezhető bizsergés bal kezed
ujjbegyekben, némi fáradékonyság,
alkalmi szívzöreje vagy ritmuszavar,
betudod a stressznek,
nem gondolsz rá,
nem foglalkozol vele.

De van, amelyik megakad,
és akkor ott tényleg vége van.
Hol talál rád a zsidbadás,
a zihálás, a káprázat,
nem tudod pontosan,
és gyűlölsz, hogy nem múlik,
hogymúljon, azt akarod.

És akkor valahogy rájössz,
mekkora tévedés ez az egész,
minek gyűlölünk, kérdezed,
ne gyűlöljetekek, ordítanád,
de nincs senki, aki hallana.

Paradoxon 2017

A legfrissebb megfigyelések szerint
egy ötezer négyzetkilométer nagyságú
jégtömb bármikor leszakadhat
az Antarktiszról.

A szárazföldi gleccserek
megindulnak az óceán felé,
és jelentős tengerszint-emelkedést
idéznek elő.

A nem túl távoli jövőben víz alá kerülnek
a szárazföld szélén álló városok.
New York, Tokió, London egyes
kerületei és szinte egész Hollandia
úgy tűnnek majd el, akár Atlantisz.

Az Edinburgh-i Egyetem kutatói több száz madárfajra kiterjedő vizsgálatuk során felismerték, hogy az átlaghőmérséklet globális emelkedése miatt a vándormadarak korábban érkeznek nyári párzási helyükre.

Az észak-amerikai kontinensen honos méhfajt, a *Bombus affinis* természetes élőhelyének elpusztítása és a felmelegedés miatt a kihalás veszélye fenyegeti.

Kettőezer-tizenhét január huszadikán beiktatták hivatalába a nyugati világ legnagyobb hatalmú vezetőjét, aki szerint a klímaváltozás nem egyéb, mint pusztító kitaláció.

Mi marad

Ahogy felszálltam a metróra, annyi lehetséges gondolat közül az jutott eszembe, hogy ha két megálló között, az átmenet fémporos alagútjában épp ez a szerelvény gyullad ki, vagy épp mellettem robbantja fel magát valaki, mi marad utánam.

Egy harmincnegyzetméteres lakás, amit azután ajándékozott nekem apám, hogy a lázalmok kórterméből kiszabadult, és amit – leszármazók hiányában – ő örököl majd, mert anyám lemond az őt megillető részről.

Marad még némi készpénz, egy laptop, telefon, jó állapotú, eladományozható ruhák, paplanok, kanalak, villák, kések, és néhány száz könyv, amit jó volna, ha szétosztanának egymás között, akikkel összehozott ez a rövid, kilyuggatott élet.

Újbeszél

A kettes villamos ablakáról
– hogy kilássak rajta, hogy lássam a várost –
gyermeki mozdulattal törölöm a párát.

Zajlik a Duna, a Lánchíd pillérei közt
megrekedt a köd. A megállóban
egy anya felpofozza a lányát. Aztán átöleli.

A hazám arcától ég a tenyerem.

Leszállok a téren, forgatom számban
a szavakat, a parlament tornyait nézem,
és ízelem a megváltozott jelentést.

Nép, szabadság,
rendszer, váltás,
liberális, demokrácia.

A PÁLINKAFŐZÉSRŐL ÁLMODOZÓ MÜLLER A VILMOSKÖRTE ERDEJÉBEN
(ANDRIN, 1988)